

tööstusharudes on epopõrand ainus võimalik põrandalahendus.

Paigaldus nõuab kogunud meistri oskuseid. Epo- ja poliüuretaankatete paigaldamine on kiire, pindade katmine võtab aega paar-kolm päeva, väiksemaid töid jõuab teha ühe päevaga.

Samas tähelepanu: kuna enamiku epotoodete paigaldusaeg on vaid kakskümmend kuni kolmkümmend minutit ning tuleb kasutada palju erinevaid komponente, siis vastava ettevalmistuseta tegutsema asudes võib lõpptulemus jääda oodatust kehvemaks või täielikult ebaõnnestuda.

Seetõttu on mõistlik tellida epopõrandate paigaldus ikkagi väljaõppinud meistritelt, seda enam, et tootja garantiid saavad edasi anda ainult selleks volitatud professionaalsete paigaldajad.

2 **millimeetrit peab olema epokatte paksus tugeva koorusega põrandal, hea löögitaluvuse annab neli millimeetrit.**

Akrüülpõrand saab mõne tunniga valmis

Epovaike kõrvalharud on elastsed poliüuretaanid, kiirikivistuvad akrüülid, anti-staatilised massid, kemikaalidele vastupidavad spetsiaalmassid, dekoratiivpõrandakatted. Teades eri materjalide tehnilisi tingimusi ja nõudeid saame leida igale konkreetsele ruumile ja põrandale parima lahenduse.

Kulumis- ja löögikindl poliüuretaan oli algselt mõeldud pehmetele ehk mägivatele pindadele, nagu asfalt, puit, spordiväljakute kummikate jne. Tänapäeval paigaldatakse poliüuretaani ka betoonpindadele, kuid seda ei soovitata kasutada suure mehaanilise ja keemilise koormusega pindadel, sest tehniliste näi-

tajate poolest poliüuretaan liigi kaks korda nõrgem kui epo või akrüül.

Akrüül kivistub väga kiiresti ka madalatel temperatuuridel. Mõni tund pärast põrandala valamist võib sellele juba peale astuda. Algselt kasutati akrüüli sellistes kohtades, kus oluline oli töö tegemise lühike ajaliimit või madal temperatuur, näiteks külmkamber. Tänapäeval kasutatakse akrüüli laialdaselt ka tavatingimustes. Akrüülmassi miinus on kiire kivistumine, mistõttu ei saavutata nii head naket betooniga kui epo või poliüuretaani korral. Kuna paigaldamisel eraldub tugev lõhn, tuleb paigaldamisel kasutada respiraatoreid.

FASSAADIDE SOOJUSTAMINE:

uus tehnoloogia päästab hallitusest

Hallitus ja seened on meid varjatult saatnud kogu inimkonna eksisteerimise ajaloo jooksul, kuid tekkisid need juba märksa varem kui inimene ise.

Hallitust on hakatud tõsiselt probleemina võtma suhteliselt hiljuti. Oleme harjunud hallituse lõhnaga, kui siseneme vana maja trepikotta. Meie vannituba oma mustade seentega meid ei šokeeri, samuti ei takista keldri rohetavad seinad meid hoidmast seal oma köögiviljavarusid. Asi ei ole selles, et me ei viitsi hallituse vastu võidelda. Me lihtsalt ei tea, miks ja kuidas seda teha.

Niiskus tekib majja erinevatel, vahel ootamatutel põhjustel. Näiteks liigub niiskus tellismüüris selle kapillaaride kaudu loomulikult ülespoole peaaegu pool meetrit. Kui tellistest või betoonist ehitatud seinad sisaldavad kloorisoolasid, võib niiskus tõusta kuni teise või isegi kolmanda korruse kõrgusele.

Nii jõuab niiskus keldritest eluruumideni. Suurenenud niiskuse põhjuseks võivad olla ka ebapiisav ventilatsioon, läbitilkuvad katused, paneelivaukide vilets hermetiseerimine ning ehitustehnoloogiate rikkumine.

Kuidas hallituse vastu võidelda?

Alustada tuleks uuest tehnoloogiast, mille on töötanud välja maailma ühe suurima vahtpolümeerimateriale tootva Saksa-Jaapani kontserni Trocellen Group ametlik esindaja Baltimaades – Estbetox OÜ. Tehnoloogia mõte seisneb selles, et soojusisolatsioon

kinnitatakse eelnevalt tasandatud majaseinale erilise liimi abil tihedalt, ilma vähimategi vahedeta. Ohuvahede tekkimine loob tingimused sellesama hallitusseene tekkimiseks, millega on tegemist fassaadide soojustamisel mineraalvati või vahtplastiga. Probleemid tekivad üldjuhul liitekohtades ning seepärast liimitakse need kinni nii, et neid isegi näha ei ole. Seega on hallituse tekkimine seal lihtsalt võimatu.

Ei karda niiskust ega kuumust

Kuna Trocelleni soojusisolatsioonimaterjali – keemiliselt vahustatud polüetüleeni – veeimavus on nullilähedane, siis liim, mida kasutatakse näiteks vahtplasti liimimiseks, siin ei sobi. Uus toode kujutab endast tsemendi ja liiva segu, millele on lisatud vedelaid polümeere.

Niisuguse liimi temperatuurirežiim jääb vahemikku -50...+200 °C, materjal ise aga talub temperatuurikoormust kuni +200 °C. Näiteks vahtplast hakkab sulama juba 80 soojakraadi juures. Lõunamaades, kus õhutemperatuur tõuseb sageli üle +35 °C, on vahtplasti kasutamine üldse keelatud, sest on tõestatud, et seinatemperatuur ulatub sellisel juhul üle 80 soojakraadi. Ent ka Eestis võib suvel olla väga palav, kuid seda, mis juhtub siis seinaga, ei ole keegi uurinud. Pealegi on Trocelleni materjal raskesti süttiv, tulekahju puhkemisel ei teki suitsu ega eraldumürgiseid gaase.

Estbetox pakub soojusisolatsioonimaterjalina keemiliselt vahustatud polüetüleeni, mille niisuguseid ajalisi piiranguid ei ole. Tänu sellele, et see materjal ei ima vett, ei ole mingit vajadust ka fassaadiventilatsiooni järele. Lisaks lüüakse mineraalvati või vahtplasti kasutamisel seintesse tüüblid, mis võivad välja tulla. Trocelleni materjali puhul ei ole neid vaja ning pärast liimimist on seda võimatu lahti kiskuda. Materjal on tähelepanuväärne ka suure elastsuse poolest. Kui selle pihta lüüa vasaraga, ei teki auku ega pragu.

Üle maailma tuntud kontsernil Trocellen Group, kuhu Estbetox kuulub, on kaheksa tehast kogu Euroopas. Sakslased kasutavad seda materjali sageli, kui renoveerivad vanu hooneid, mis lagunevad aktiivse atmosfäärikeskkonna – hapete, soolade jms – tõttu. Sealjuures sobib õhem materjal, mis järgib täpselt kõiki hoone kumerusi ja ebatasasusi.

Mis puutub selle materjali hinda, siis on see veidi kallim kui vahtplast, kuid mineraalvatist odavam – ligikaudu 45 €/m². Katsetused näitasid, et 23 aastaga ei kaotanud materjal oma omadusi, mis tõestab, et selle pärast on tulevik.

Mihhail Loshkov,
Estbetoxi OÜ juhatuse liige

